XX

FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSIQUES

DE TORROELLA DE MONTGRÍ

COSTA BRAVA

2000

MEMBRE DE L'ASSOCIACIÓ EUROPEA DE FESTIVALS

EL XX FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSIQUES DE TORROELLA DE MONTGRÍ TÉ LA COL·LABORACIÓ I EL PATROCINI DE FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

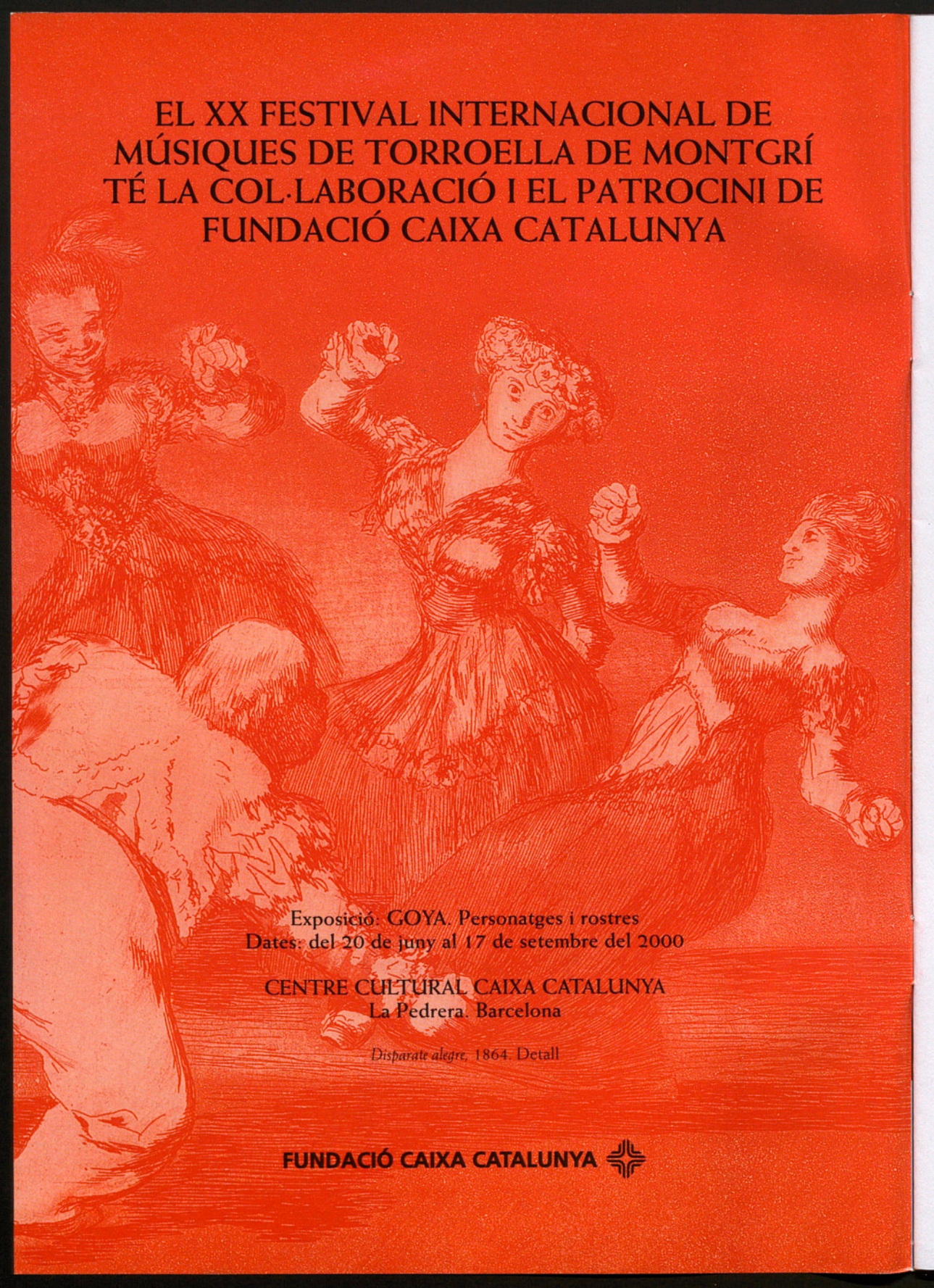

Exposició: GOYA. Personatges i rostres
Dates: del 20 de juny al 17 de setembre del 2000

CENTRE CULTURAL CAIXA CATALUNYA
La Pedrera. Barcelona

Disparate alegre, 1864. Detall

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

CONCERT
NÚM

Dissabte, 22 de juliol

22.30 h/ Església de Sant Genís

IÑAKI FRESÁN, *baríton*

JUAN ANTONIO ÁLVAREZ-PAREJO, *piano*

I

Gute Nacht

Der Lindenbaum

Die Krähe

Der Leiermann

(Números 1,5,15 i 24 del *Viatge d'hivern- Winterreise-D 911*, sobre poemes de Wilhelm Müller)
(En record d'Irmgard Seefried)

F. Schubert
(1787-1828)

A Chloris (De Vieau)

Offrande (P. Verlaine)

Fêtes galantes (P. Verlaine)

R. Hahn
(1875-1947)

Rêve d'amour, op. 5, núm. 2
(Víctor Hugo)

Clair de lune, op. 46, núm. 2
(Paul Verlaine)

Tristese op. 6, núm. 2
(Théophile Gautier)

G. Fauré
(1845-1924)

II

A l'ombra del lledoner (Tomás Garcés) *Cançó de comiat* (Tomás Garcés) *Cançó de grumet* (Tomás Garcés)	**E. Toldrà** (1865-1962)
Damunt de tu només les flors *Jo et pressentia com la mar* (Números 1 i 3 d'*El combat del somni*)	**F. Mompou** (1893-1987)
Cuba dentro de un piano (Rafael Alberti) *Punto de habanera* (Nestor Luján) *Canción de cuna para dormir a un negrito* (Ildefonso Pereda Valdés)	**X. Montsalvatge** (1912)

No és, en absolut, casual que el mite d'Orfeu simbolitzi, des d'uns orígens antiquíssims de l'hel·lenisme, les arts de la música i la poesia. És més: Orfeu és el "cantor" per excel·lència, el músic i el poeta. Intèrpret dels instruments de la lira i de la cítara, segons se'ns explica en el quart llibre de *Les Geòrgiques* de Virgili (70-19 a C), va ser capaç de davallar als inferns per amor a la seva dona, Eurídice, morta per una picada d'escurçó. A través de l'encís de la seva música va commoure els déus de l'infern perquè aquests deixessin sortir Eurídice del regne d'Hades amb la condició estricta que Orfeu no es girés per mirar-la, abans de sortir d'aquest reialme. Quan gairebé ja havia sortit dels inferns, Orfeu va tenir un gran dubte: el seguia en veritat Eurídice? Davant d'aquest dubte Orfeu va girar-se i Eurídice va morir per segona vegada. Segons s'explica, en girar-se enrere també van trencar-se la unitat i la indivisibilitat de la música i la paraula, presents en el cant òrfic. Des d'aquell dia la música cerca la paraula i la paraula cerca la música. Més enllà d'aquesta recerca que, en diferents tradicions mitològiques i teològiques, explica els naixements de la poesia i de la música instrumental, el cert és que el mite ens porta de ple al misteri de la música i el seu present.

No hi cap dubte que el rastre d'Orfeu estarà present en el concert d'obertura del XX Festival de Músiques de Torroella de Montgrí. Més enllà de les diferents estètiques i voluntats expressives agrupades en el recital d'aquest vespre, el cert és que el denominador comú de totes aquestes és la recreació de la unitat perduda des que el cantor traci va decidir girar-se. Així, des de diferents posicions històriques i propostes musicals serem intro-

duïts en un recorregut per la literatura per a cant i piano: des del romanticisme de Franz Schubert (1797-1828) fins a les cançons del compositor gironí Xavier Montsalvatge.

Quatre *lieder* pertanyents al cicle **Winterreise** ***(Viatge d'hivern)*** seran els que obriran el concert. En aquests *lieder* ens trobem al davant d'un Schubert plenament madur on, com en cap altre cicle schubertià de *lieder*, hi trobem materialitzades algunes de les temàtiques idiosincràtiques del romanticisme germànic: la soledat precària de l'individu davant d'un extens univers inabastable que el fa allunyar respecte de la resta d'homes, augmentant l'angoixa i la desesperació que només semblen trobar el seu consol amb la creació artística. En aquest cicle compost el 1827, l'analogia de la vida com a viatge s'erigeix com la gran idea desenvolupada al llarg del cicle. En el darrer *lied* ***(Der Leiermann)*** som plenament convidats a una profunda reflexió sobre l'existència humana, el pas del temps i un final de viatge que coincideix amb la realitat de la mort.

Si bé força distants del romanticisme schubertià, el cert és que en les cançons de Gabriel Fauré (1845-1924) i Reynaldo Hahn (1875-1947) hi constatem també la recerca d'una unitat entre música i paraula a través, però, d'una indagació del refinament, la simplicitat i la subtilesa, que s'allunyen, així, de la tensió dramàtica assolida per Franz Schubert. Ambdós recorren a importants plomes de la literatura francesa del segle XIX (Hugo, Verlaine i Gautier), i podrem fruir no només de l'esmentada unitat, sinó també de la força oblidada obra de R.Hahn, un com-

positor que intensament va influenciar Marcel Proust en la creació del personatge de Jean Santeuil, present a la colossal novel·la *A la recerca del temps perdut.*

Cançons d'Eduard Toldrà, Frederic Mompou i Xavier Montsalvatge s'afegiran, al llarg de la segona part, a la comesa d'un concert que sembla ser la recerca del rastre perdut d'Orfeu. Un rastre que gràcies a l'art interpretatiu del baríton Iñaki Fresán i el pianista Juan Antonio Álvarez-Parejo ens serà una mica més pròxim.

Oriol Pérez

IÑAKI FRESÁN

Neix a Beire, Navarra; inicia els seus estudis musicals al Conservatori Pablo Sarasate sota la direcció d'Edurne Aguerri, i els continua posteriorment a Barcelona amb Victòria dels Àngels. Ha assistit a cursos d'interpretació amb Irmgard Seefried i Gérard Souzay.

Ha estat premiat a diversos concursos internacionals: la Fundació per al Desenvolupament de l'Art, la Ciència i la Literatura de la província de Salzburg li va concedir el premi per al foment del cant en el marc de la Sommerakademie del Mozarteum.

Ha actuat al Teatro Real (Cicle Ibermúsica), l'Auditori Nacional i el Teatre Monumental de Madrid, al Liceu i al Palau de la Música de Barcelona i València, a l'Arriaga, a l'ABAO i l'Euskalduna de Bilbao, al Kursal de Sant Sebastià, al Palacio de Festivales de Santander, a la Maestranza de Sevilla, a l'Auditori de Saragossa, al Cervantes de Màlaga, al Villamarta de Jerez, al Gayarre de Pamplona... al Gaveau, als Champs Elyseés i l'Òpera Còmica de París, al Gulbenkian i al San Carlos de Lisboa, a la Konzerthaus de Viena, al Queen Elisabeth i al Barbican de Londres, al Txaikovski de Moscou, la Filharmònica de Riga i Sant Petersburg, a l'Avenida de Buenos Aires, al Nezahualkóyolt de Mèxic DF, entre d'altres.

Del repertori operístic ha interpretat, entre d'altres, els següents papers: *Las bodas de Fígaro* (Fígaro), *Cosí fan tutte* (Guglielmo i Don Alfonso), *La Cenerentola* (Dandini), *Il turco in Italia* (Don Geronio i el poeta), *La Boheme* (Schaunard), *Don Giovanni* (Leporello i Massetto), *La flauta màgica* (Papageno i

Orador), *L'elisir d'amore* (Dulcamara), *Carmen* (Escamillo), *Una cosa rara* (Lubino), *Adiós a la bohemia* (Rodamón), *El retablo de Maese Pedro* (Don Quijote).

Ha col·laborat amb directors com ara: Spivakov, López Cobos, Comissiona, Marriner, Pons, Savall, Maag, Mund, Fournet, Armilliato, Vasary, Vanska, Víctor Pablo, Bragado Darmán, Martínez Izquierdo, García Asensio, Groba, Sutej, Carella, Brower, Herreweghe, Pommer, Remartínez, Colomer, Valdes, Talmi, Guidarini, entre d'altres.

Ha participat als festivals de Santander, Granada, Peralada, Cadaqués, Grec de Barcelona, Quincena Musical de San Sebastián, Torroella de Montgrí, París, Tours, Saintes, Mozart i Otoño de Madrid, Musique an Morvan, entre d'altres.

Ha enregistrat per als segells discogràfics Melodía, Harmonia Mundi, Auvidis i Elkar.

JUAN ANTONIO ÁLVAREZ PAREJO

Neix a Madrid, on realitza els seus estudis musicals. Posteriorment, es dedica especialment a l'acompanyament de cantants i a la música de cambra.

A finals de 1979 va realitzar una audició per a Teresa Berganza, amb la qual debutà el març de 1980 al Palau de la Música de València. Des de llavors es convertí en el seu pianista habitual, i l'ha acompanyat als teatres i els auditoris més importants del món: el Carnegie Hall, al Coven Garden, a l'Scala de Milà, el Musikverein i la Konzerthaus de Viena, al Concertgebow d'Amsterdam, a La Fenice de Venècia, als Champs Eliseés, a la Pleyel, a l'Òpera de París, a l'Òpera de Múnic, al Teatro Real de Madrid, al Liceu de Barcelona, al Colón de Buenos Aires, entre d'altres.

Ha enregistrat 4 CD amb Teresa Berganza i un amb María Bayo, a més de nombroses gravacions per a RNE i TVE.

Amb Iñaki Fresán ha fet recitals a Buenos Aires, Jerusalem i diverses ciutats espanyoles, amb important èxit tant de la crítica com del públic.

Els projectes del duo inclouen diverses gires per Europa i enregistraments de CD.

Juan Antonio Álvarez Parejo col·labora sovint amb els violinistes i els joves valors de la lírica espanyola.

És professor del Conservatorio Superior de Música de Madrid.

FRANZ SCHUBERT
(1797-1828)

Winterreise

D. 911, op. 89 (1827)
Text de Wilhelm Müller (1794-1827)

1. Gute Nacht

Fremd bin ich eingezogen,
Fremd zieh' ich wieder aus.
Der Mai war mir gewogen
Mit manchem Blumenstrauß.
Das Mädchen sprach von Liebe,
Die Mutter gar von Eh', -
Nun ist die Welt so trübe,
Der Weg gehüllt in Schnee.

Ich kann zu meiner Reisen
Nicht wählen mit der Zeit,
Muß selbst den Weg mir weisen
In dieser Dunkelheit.
Es zieht ein Mondenschatten
Als mein Gefährte mit,
Und auf den weißen Matten
Such' ich des Wildes Tritt.

Was soll ich länger weilen,
Daß man mich trieb hinaus?
Laß irre Hunde heulen
Vor ihres Herren Haus;
Die Liebe liebt das Wandern -
Gott hat sie so gemacht -
Von einem zu dem andern.
Fein Liebchen, gute Nacht!

Will dich im Traum nicht stören,

El viatge d'hivern

1. Bona nit

Com un estrany he arribat,
com un estrany me'n vaig.
El maig em bressola
entre els poms de flors.
La noia parlava d'amor,
la mare, de noces,
però ara el món és ombriu
i el camí cobert per la neu.

No puc, per al meu viatge,
escollir el temps idoni,
i he de trobar el camí
enmig de la foscor.
L'ombra de la lluna marxa amb mi
com un company de viatge,
i sobre les prades blanques
cerco les petges de les bèsties.

Havia de romandre aquí
si ells m'han foragitat?
Deixeu que lladrin els gossos
davant la casa de l'amo;
l'amor vol vagarejar
-Déu el va fer així-
entre l'un i l'altre.
Estimada, bona nit!

No et vull destorbar el somni,

Wär schad' um deine Ruh',
Sollst meinen Tritt nicht hören -
Sacht, sacht die Türe zu!
Schreib' im Vorübergehen
Ans Tor dir: Gute Nacht,
Damit du mögest sehen,
An dich hab' ich gedacht.

perquè et trencaria el repòs,
no sentiràs els meus passos,
amb compte tancaré la porta,
i en passar sota la portalada
t'hi escriuré: Bona nit!
Així podràs saber
que he pensat en tu.

5. Der Lindenbaum

Am Brunnen vor dem Tore
Da steht ein Lindenbaum;
Ich träumt in seinem Schatten
So manchen süßen Traum.
Ich schnitt in seine Rinde
So manches liebe Wort;
Es zog in Freud' und Leide
Zu ihm mich immer fort.

Ich mußt' auch heute wandern
Vorbei in tiefer Nacht,
Da hab' ich noch im Dunkel
Die Augen zugemacht.
Und seine Zweige rauschten,
Als riefen sie mir zu:
Komm her zu mir, Geselle,
Hier find'st du deine Ruh'!

Die kalten Winde bliesen
Mir grad ins Angesicht;
Der Hut flog mir vom Kopfe,
Ich wendete mich nicht.

Nun bin ich manche Stunde
Entfernt von jenem Ort,
Und immer hör' ich's rauschen:
Du fändest Ruhe dort!

El tell

Vora la font, davant la porta,
s'alça un tell;
sota la seva ombra vaig somiar
un grapat de dolços somnis.
I a l'escorça vaig gravar
paraules d'amor.
En la joia i en el dolor
sempre hi he fet cap.

Avui també hi he anat
en el més pregon de la nit,
i allà, tot i la fosca,
m'ha calgut tancar els ulls.
Les branques, mormolants,
em deien a mitja veu:
vine a mi, company,
que aquí trobaràs repòs.

Bufava el vent glacial,
intens sobre el meu rostre.
Em llevava el barret del cap
i jo no me n'adonava.

Ara sóc hores lluny
d'aquell lloc on hi ha el tell
i encara sento el seu murmuri:
aquí hauries trobat la pau!

15. Die Krähe

Eine Krähe war mit mir
Aus der Stadt gezogen,
Ist bis heute für und für
Um mein Haupt geflogen.

Krähe, wunderliches Tier,
Willst mich nicht verlassen?
Meinst wohl, bald als Beute hier
Meinen Leib zu fassen?
Nun, es wird nicht weit mehr geh'n
An dem Wanderstabe.
Krähe, laß mich endlich seh'n,
Treue bis zum Grabe!

24. Der Leiermann

Drüben hinterm Dorfe steht ein Leiermann
Und mit starren Fingern dreht er, was er kann.
Barfuß auf dem Eise wankt er hin und her
Und sein kleiner Teller bleibt ihm immer leer.

Keiner mag ihn hören, keiner sieht ihn an,
Und die Hunde knurren um den alten Mann.
Und er läßt es gehen alles, wie es will,
Dreht und seine Leier steht ihm nimmer still.

Wunderlicher Alter, soll ich mit dir geh'n?
Willst zu meinen Liedern deine Leier dreh'n?

La gralla

Una gralla vingué amb mi
quan vaig sortir de la ciutat,
i fins avui sempre ha volat
al meu costat, acompanyant-me.

Gralla, salvatgina magnífica,
no voldràs abandonar-me?
És que potser creus que com a botí
el meu cos aviat podràs arrabassar?
Sé que gaire més lluny no aniré
amb el meu bastó de caminant.
Gralla, deixa'm que jo vegi
lleialtat fins a la tomba.

L'home del manubri

Allà lluny, al poble, hi ha l'home del manubri,
que amb dits anquilosats el fa girar com pot.
Descalç a sobre el glaç, camina vacil·lant
i el platet roman sempre buit d'almoina.

Ningú no l'escolta, ningú no se'l mira,
i fins i tot els gossos rondinen entorn del vell.
Però ell no s'immuta ni en fa cas,
gira la maneta i el manubri no calla mai.

Extravagant ancià, potser podria venir jo amb tu?
Voldries acompanyar amb el manubri les meves cançons?

REYNALDO HAHN
(1875-1947)

À Chloris

Text de Théophile de Viau (1590-1626)

S'il est vrai, Chloris, que tu m'aimes,
Mais j'entends, que tu m'aimes bien,
Je ne crois point que les rois mêmes
Aient un bonheur pareil au mien.
Que la mort serait importune
De venir changer ma fortune
A la félicité des cieux!
Tout ce qu'on dit de l'ambroisie
Ne touche point ma fantaisie
Au prix des grâces de tes yeux.

Chloris

Si és cert, Choris, que tu m'estimes
i jo he entès que és ben cert que m'estimes,
crec que ni tan sols els reis
no són tan feliços com ho sóc jo.
Què inoportuna fóra la mort
de venir ara a canviar la meva fortuna
amb aquesta celestial felicitat!
Tot això que hom diu de l'ambrosia
no malmet pas la meva fantasia
pel preu de la gràcia del teu esguard.

Offrande

Text de Paul Verlaine (1844-1896), de Romances sans paroles: Ariettes oubliées (1872)

Voici des fruits, des fleurs, des feuilles et des branches
Et puis voici mon coeur qui ne bat que pour vous.
Ne le déchirez pas avec vos deux mains blanches
Et qu'à vos yeux si beaux l'humble présent soit doux.
J'arrive tout couvert encore de rosée
Que le vent du matin vient glacer à mon front.
Souffrez que ma fatigue à vos pieds reposée
Rêve des chers instants qui la délasseront.

Sur votre jeune sein laissez rouler ma tête
Toute sonore encor de vos derniers baisers;
Laissez-la s'apaiser de la bonne tempête,
Et que je dorme un peu puisque vous reposez.

Ofrenes

Heus ací fruits, flors, fulles i branques
i també mon cor, que només batega per vós.
No l'esmicoléssiu pas amb les vostres mans blanques
i que als vostres bells ulls, l'humil present sigui dolç.
Jo arribo tot cobert encara de rosada
que el vent del matí em glaça sobre el front.
Deixeu que ma fatiga reposi als vostres peus,
tot somiant els cars instants que la restabliran.

Sobre el vostre jove pit deixeu-me recolzar la testa,
tota sonora encara dels vostres darrers petons.
Deixeu-la que allà s'apaivagui de la bona tempesta,
i que jo dormi un xic mentre vós reposeu.

Fêtes galantes

Text de Paul Verlaine (1844-1896)

Les donneurs de sérénades
Et les belles écouteuses
Echangent des propos fades
Sous les ramures chanteuses.

C'est Tircis et c'est Aminte,
Et c'est l'éternel Clitandre,
Et c'est Damis qui pour mainte
Cruelle fait maint vers tendre.

Leurs courtes vestes de soie,
Leurs longues robes à queues,
Leur élégance, leur joie
Et leurs molles ombres bleues,

Tourbillonent dans l'extase
D'une lune rose et grise,
Et la mandoline jase
Parmi les frissons de brise.

Festes galants

Els regaladors de serenates
i les belles que escolten
bescanvien paraules insulses
sota les enramades cantarines.

Són Tirces i Aminte,
i l'etern Clitandre,
i Damis que per als cruels
han escrit versos tendres.

Les curtes jaquetes de seda,
els llargs vestits amb cua,
llur elegància, llur joia,
i llurs tènues ombres blaves

s'arremolinen dins l'èxtasi
d'una lluna rosa i grisa,
i la mandolina parla
entre els calfreds de la brisa.

GABRIEL FAURÉ
(1845-1924)

Rêve d'amour op. 5 núm. 2

Text de Victor Hugo (1802-1885), "S'il est un charmant gazon", núm. 22 de *Les Chants du Crépuscule* (1834)

S'il est un charmant gazon
Que le ciel arrose,
Où [brille]* en toute saison
Quelque fleur éclose,
Où l'on cueille à pleine main
Lys, chèvre-feuille et jasmin,
J'en veux faire le chemin
Où ton pied se pose!

S'il est un sein bien aimant
Dont l'honneur dispose,
Dont le ferme dévouement
N'ait rien de morose,
Si toujours ce noble sein
Bat pour un digne dessein,
J'en veux faire le coussin
Où ton front se pose!

S'il est un rêve d'amour,
Parfumé de rose,
Où l'on trouve chaque jour
Quelque douce chose,
Un rêve que Dieu bénit,
Où l'âme à l'âme s'unit,
Oh! j'en veux faire le nid
Où ton coeur se pose!

Somni d'amor

Si hi ha un herbei encisador
que el mateix cel rega
i on neixen en qualsevol època
poncelles de flors
que es cullen a mans plenes,
lliris, lligaboscos i gessamins...
Jo en vull fer el camí
on tu posis els peus!

Si hi ha un pit estimat
on l'honor habita
amb ferma abnegació
que no té res de morosa,
si aquest pit noble palpita
sempre per una intenció digna,
jo en vull fer el coixí
on el teu front reposi!

Si hi ha un somni d'amor
perfumat de roses,
on hom trobi cada dia
alguna dolça sensació,
un somni per Déu beneït,
on l'ànima s'uneix amb l'ànima...
Oh! jo en vull fer el niu
on el teu cor reposi!

Clair de Lune

Op. 46 núm. 2 (1887), publicat el 1888.
Text de Paul Verlaine (1844-1896)

Votre âme est un paysage choisi
Que vont charmants masques et bergamasques,
Jouant du luth et dansant, et quasi
Tristes sous leurs déguisements fantasques!

Tout en chantant sur le mode mineur
L'amour vainqueur et la vie opportune.
Ils n'ont pas l'air de croire à leur bonheur,
Et leur chanson se mêle au clair de lune,
Au calme clair de lune triste et beau,
Qui fait rêver, les oiseaux dans les arbres,
Et sangloter d'extase les jets d'eau,
Les grands jets d'eau sveltes parmi les marbres.

Clar de lluna

La vostra ànima és com un paisatge escollit
encantat per màscares i bergamàscares
que canten el seu dol i dansen
tristes damunt les disfresses fantàstiques.

I tot cantant en mode menor
l'amor vencedor i la joia de la vida,
no tenen pas l'aire de creure llur felicitat
i el seu cant es barreja al clar de lluna.
A la calma del clar de lluna, bell i trist,
que fa somniar els ocells a les branques,
i sanglotar d'èxtasi les dolls d'aigua,
les esveltes fonts entremig dels marbres.

Tristesse

Op. 6 núm. 2 (1873), publicat el 1876.
Text de Théophile Gautier (1811-1872)

Avril est de retour,
La première des roses,
De ses lèvres micloses,
Rit au premier beau jour,
La terre bien heureuse
S'ouvre et s'épanouit
Tont aime, tout jouit,
Hélas! j'ai dans le coeur
Une tristesse affreuse!

Les buveurs en gaité,
Dans leurs chansons vermeilles,
Célébrent sous les treilles
Le vin et la beauté,

Tristesa

L'abril ja torna,
la primera de les roses,
de llavis desclosos,
riu al primer dia bell,
i la terra, també contenta,
s'obre i s'esponja.
Tota cosa desprèn amor i joia...
Ai las! Però dins mon cor
hi tinc una horrible tristesa!

Els borratxos contents
amb les seves cançons picants,
celebren sota els emparrats
el vi i la bellesa,

La musique joyeuse,
Avec leur rire clair,
S'éparpille dans l'air.
Hélas! j'ai dans le coeur
Une tristesse affreuse!

En déshabillé blanc
Les jeunes demoiselles
S'en vont sous les tonnelles
Au bras de leur galant,
La Inne langoureuse
Argente leurs baisers
Longuement appuyés,
Hélas! j'ai dans le coeur
Une tristesse affreuse!

Moi je n'aime plus rien.
Ni l'homme ni la femme,
Ni mon corps, ni mon âme,
Pas même mon vieux chien:
Allez dire qu'on creuse
Sous le pâle gazon
Une fosse sans nom.
Hélas! j'ai dans le coeur
Une tristesse affreuse!

la música alegra
amb el seu riure clar
que s'esparpalla en l'aire.
Ai las! Però dins mon cor
hi tinc una horrible tristesa!

Amb blanques túniques
les joves donzelles
se'n van sota els emparrats
del braç dels seus galants.
La lànguida lluna
plateja sobre el petons
llargament sostinguts...
Ai las! Però dins mon cor
hi tinc una horrible tristesa!

Jo, jo ja no estimo ningú.
Ni home ni dona,
ni el meu cos ni la meva ànima,
ni tan sols el meu vell gos.
Aneu i digueu-los que cavo
sota la pàl·lida gespa
una tomba sense nom.
Ai las! Però dins mon cor
hi tinc una horrible tristesa!

Traducció: Nona Arola i Vera

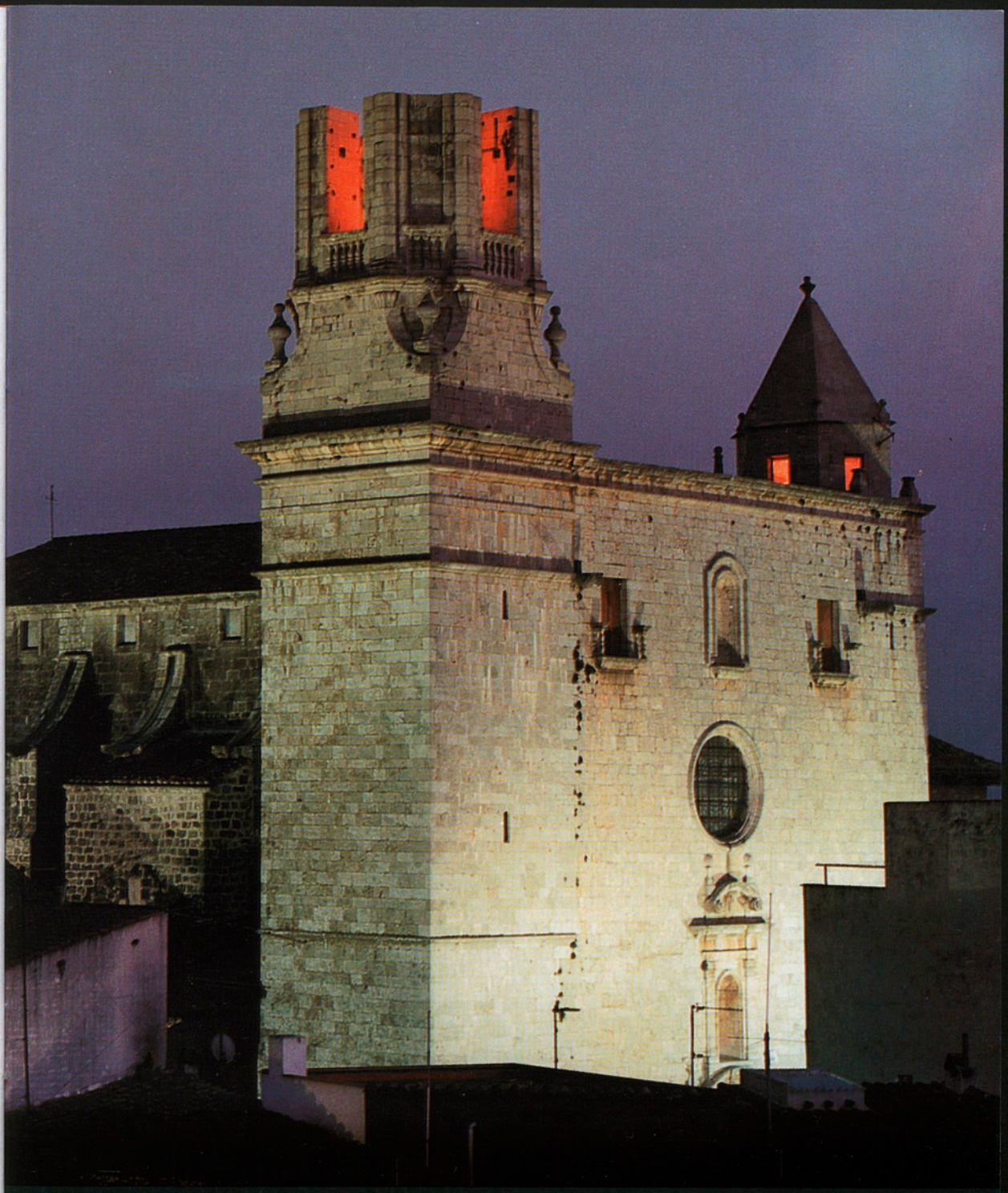

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Ho organitza

Hi col·laboren

Germans Radresa sa

INSTITUT MONTGRÍ

PARRÒQUIA DE SANT GENÍS

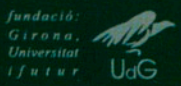

Ho patrocinen

winterthur

Turisme de Catalunya

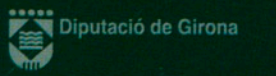

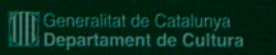

Amb la col·laboració i el patrocini de